

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. Z. kwoty 590,54 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że (...) Sp. z o.o. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej spółki, wniosła opłatę rejestracyjną, złożyła wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem otrzymała od (...) sp. z o.o. pożyczkę numer (...) na okres 30 dni w wysokości 500 złotych. Wskazana spółka przekazała kwotę pożyczki na rachunek pozwanej w dniu 21 listopada 2013 r. pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty wypłaconej tj. 500 złotych powiększonej o prowizję za udzielenie pożyczki. Łącznie zobowiązana była do zwrotu kwoty 640, 54 złote w terminie przypadającym pierwotnie na dzień 21 grudnia 2013 r. W dniu 27 grudnia 2013 r. pozwana dokonała przedłużenia terminu spłaty pożyczki oraz spłaty części należności poprzez dokonanie dwóch wpłat w łącznej wysokości 200 złotych. Kwota ta została zaksięgowana zgodnie z zasadami wskazanymi w umowie w następujący sposób: 150,00 złotych – przedłużenie terminu spłaty pożyczki o 30 dni, co spowodowało, że nowym terminem spłaty pożyczki stał się dzień 21 stycznia 2014 r., oraz 50,00 złotych – część kosztów udzielenia pożyczki, co spowodowało, że koszt udzielenia pożyczki został zredukowany do kwoty 90,54 złotych. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiściła należności. Przedmiotowa wierzytelność została następnie przeniesiona na powoda.

Pozwana M. Z. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przeniesienia wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Pomimo formalnego zawnioskowania dowodów, powód nie dołączył dokumentów wskazujących na zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki z wierzycielem pierwotnym, potwierdzenia dokonania opłaty rejestracyjnej, potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki, rachunku do umowy pożyczki, oświadczenie o zbyciu wierzytelności.

W konsekwencji, zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która

ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Powód nie przedstawił zatem żadnego dowodu na istnienie, wymagalność i wysokość wierzytelności przysługującej względem pozwanej. Mając powyższe okoliczności na uwadze należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem.

W sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.